

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 18.10.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje** se sídlem 360 21 Karlovy Vary, Závodní 353/88, ze dne 10.10.2011 č.j.: X o *doplatek na bydlení*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne ze dne 10.10.2011 č.j.: X a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, č.j.: X vydané dne 2.9.2011 se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zákonem č. 366/2011 Sb. byl změněn i zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, proto s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**), na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 25.5.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou se domáhá žalobce přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu, tj. Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**) ze dne 10.10.2011 č.j.: X, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j.: X vydané dne 2.9.2011 (*ze dne 2.9.2011*), kterým nebyla žalobci přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení s odůvodněním, že částka příjmu žalobce zvýšená o příspěvek na živobytí a příspěvek na

bydlení a snižená o odůvodněné náklady na bydlení, není nižší než částka živobytí žalobce, nelze mu proto dle § 35 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen **zákon**) stanovit výši dávky a v návaznosti na § 38 odst. 1 zákona nelze považovat za splněné všechny podmínky stanovené pro vznik nároku na tuto dávku; dále byly uvedeny skutečnosti týkající se žalobce – nájemní forma bydlení (služby započteny v nájemném) a výše měsíční úhrady (3.800,-Kč), výše přiznané dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení (v srpnu 2011 vyplaceno 2.863,-Kč), jeho celkové majetkové poměry a měsíční příjem, výše přiznaného příspěvku na živobytí (2.020,-Kč), žádné další posuzované osoby.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 10.10.2011 popsal KÚ průběh řízení a mimo jiné uvedl, že přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí (*vydané dne 2.9.2011*) a řízení předcházející vydání tohoto rozhodnutí, současně provedl kontrolu výpočtu výše dávky doplatek na bydlení (dále jen **dávka**) a nezjistil pochybení MěÚ při vydání rozhodnutí o nepřiznání předmětné dávky na základě žádosti podané dne 3.8.2011. Při posuzování nároku na dávku vycházel KÚ jako odvolací správní orgán především z § 33 zákona a z toho, že odůvodněné náklady na bydlení žalobce v rozhodném období činily 1.292,-Kč, příjem 0,-Kč, příspěvek na živobytí 2.020,-Kč a částka živobytí žalobce činila 2.020,-Kč (výpočet: $(0,-Kč + 2.020,-Kč) - 1.292,-Kč = 728,-Kč$); částka 728,-Kč je nižší než částka živobytí žalobce 2.020,-Kč a žalobce tedy splňoval podmínky nároku na dávku v souladu s § 33 odst. 1 zákona. Dále je však nutné vycházet při stanovení výše dávky z § 35 zákona, v němž je uvedeno, že výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na kalendářní měsíc, sniženou o příspěvek na bydlení náležející za předchozí kalendářní měsíc, a částkou, o kterou příjem osoby, zvýšený o vyplacený příspěvek na bydlení převyšuje částku živobytí osoby. Příspěvek na bydlení žalobce náležející za předchozí kalendářní měsíc (červenec) činil 2.863,-Kč (výpočet: $(1.292,-Kč - 2.863,-Kč) - (0,-Kč + 2.020,-Kč - 2.020,-Kč) = -1.571,-Kč$). I když žalobce v měsíci srpnu 2011 splnil zákonem stanovené podmínky pro nárok na předmětnou dávku, tato mu však dle zákonného výpočtu vychází v záporné výši, proto mu dávku nelze přiznat; v měsíci srpnu 2011 na základě uvedeného žalobci dávka nenáležela. V odůvodnění rozhodnutí popsal MěÚ celkovou socioekonomickou situaci žalobce a vyjádřil se ke všem skutečnostem majícím vliv na nepřiznání dávky, proto KÚ odůvodnění rozhodnutí považuje za zcela dostačující. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo pro místní rozvoj dosud nemá k dispozici objektivní údaje o výši nájemného v jednotlivých regionech, městech a obcích, bylo na základě metodického vedení MPSV doporučeno pro účely zákona do doby, než bude k dispozici mapa výše „v místě a čase obvyklého nájemného v jednotlivých regionech“, vycházet z výše „v místě a čase obvyklého nájemného“. Pokud nájemné doložené osobou převyšuje toto nájemné v místě a čase obvyklé, doporučuje se pak započítat pro účely stanovení výše dávek pomoci v hmotné nouzi právě nájemné v místě a čase obvyklé. Žalobce hradí 3.800,-Kč nájemné měsíčně za byt s podlahovou plochou 5 m², která je podprůměrná; nájemné v místě a čase obvyklé v obci A. pro typ bytu obývaného žalobcem činí 34,-Kč/m², přičemž se při výpočtu nájemného vychází z podlahové plochy 38 m², takže nájemné v místě a čase obvyklé činí 1.292,-Kč ($34 \times 38 = 1.292$) měsíčně. K námitce žalobce bylo uvedeno, že po 1.1.2011 s ohledem na změnu zákona o zvyšování nájemného zákonem č. 150/2009 Sb. se musí vlastníci bytů nepodléhajících již regulaci nájemného o výši nájemného dohodnout s nájemci.

V žalobě zdůraznil žalobce mimo jiné svůj nesouhlas s názorem správního orgánu,

protože jde o rozhodnutí, kde jeho odůvodnění se nezakládá na právnickém odůvodnění a vůbec se nezabývá námitkami odvolatele, tedy jde o rozhodnutí proti správnímu řádu, nedodržující právní rámec, odepírající mu základní práva a diskriminující jeho osobu; dle něho je výše doplatku na bydlení určena tak, aby po zaplacení odůvodněných nákladů na bydlení (nájmu, služeb s bydlením spojených a nákladů za dodávku energií) zůstala osobě částka živobytí. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí KÚ pro nezákonnost a překročení zákonem stanovené meze a jejich zneužití.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20.3.2012 k podané žalobě navrhl závěrem zamítnutí žaloby v plném rozsahu dle § 78 odst. 5 s.ř.s. a uvedl mimo jiné, že podrobně prozkoumal napadená správní rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto o nepřiznání dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Důvodem pro nepřiznání dávky bylo zjištění, že žalobce není osobou v hmotné nouzi a tím nejsou naplněny základní zákonné požadavky upravené v ust. § 33 a násl. zákona č. 111/2006 Sb. Žalobou napadená správní rozhodnutí byla vydána po důkladném vyhodnocení všech právních i skutkových okolností konkrétního případu a ve zbytku bylo plně odkázáno na odůvodnění napadených správních rozhodnutí.

Ze zaslaného správního spisu soud zjistil, že jeho obsah i v této věci nesplňuje náležitosti stanovené v § 17 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), jelikož neobsahuje téměř žádné rozhodující podklady pro vydání rozhodnutí stanovené zejména v § 50 odst. 1 správního řádu, tudíž není zřejmé, jak mohly správní orgány ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Ve spisu jsou totiž založeny kromě žádosti žalobce o doplatek na bydlení ze dne 3.8.2011; prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech a informace o užívaném bytu ze dne 3.8.2011; kopie dokladu o úhradě ubytování za červenec 2011 ve výši 3.800,-Kč; kopie „Oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory“ Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Karlových Varech, kontaktní pracoviště Aš, ze dne 9.5.2011 – žalobci byl zvýšen od 1.4. do 30.6. 2011 příspěvek na bydlení z 846,-Kč na 2.863,-Kč měsíčně; kopie nájemní smlouvy (pokoj č. 24) ze dne 11.2.2011 na dobu určitou od 26.2.2011 do 25.2.2012 mezi žalobcem a firmou Z. L., K. L. A., když dohodnutá úhrada za nájem činí 3.800,-Kč měsíčně a má být hrazena do 3. dne každého měsíce; protokol sepsaný dne 3.8.2011 s žalobcem, dle něhož jsou v celkovém nájemném započteny i služby; rozhodnutí MěÚ datované a vypravené 2.9.2011 č.j.: X o nepřiznání doplatku na bydlení; včasné odvolání žalobce doručené MěÚ dne 7.9.2011 proti rozhodnutí ze dne 2.9.2011, ve kterém namítal, že je matoucí a špatně vyloženy zákonné ustanovení týkající se výpočtu dávky, odůvodnění je matoucí a zcela zcestné, postrádá logiku; postoupení odvolání KÚ a také rozhodnutí KÚ ze dne 10.10.2011 napadené žalobou.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právníckou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právníckých osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů shora uvedených. *Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí KÚ, jakož i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ, jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a také, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá řádnou oporu ve správním spisu předloženém soudu v tomto řízení, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou.* Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, kterou zjišťuje soud ex offo, je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí, však v této věci byla žalobcem namítána a shledána důvodnou, i když z jiných důvodů.

Žalobou napadené rozhodnutí KÚ, ani jemu předcházející rozhodnutí MěÚ, nejsou plně v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, když v odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ve správním spisu ale nejsou založeny všechny nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí správním orgánem, když není vůbec zjistitelná výše odůvodněných nákladů na bydlení žalobce, tedy kdy, kým a u koho byly zjištěny rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo ve vztahu k typu bytu užívaného žalobcem vycházeno KÚ z výše nájemného 34,-Kč/m² v místě a čase obvyklém, tj. v Aši, ačkoliv se jedná o nepochybně velmi podstatnou skutečnost nezbytnou pro zjištění nároku na předmětnou dávku; ani není zcela přesný obsah § 35 zákona /členěný ještě na písmena a) a b)/ citovaný MěÚ, dle něhož bylo rozhodováno; takové rozhodnutí je tudíž pro vady řízení nepřezkoumatelné dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s., neboť je nesrozumitelné a v něm uvedený skutkový stav nemá plně oporu ve správním spisu.

Odvoláním napadené rozhodnutí MěÚ dle názoru soudu měl KÚ zrušit, neboť je neuvedením rozhodné částky odůvodněných nákladů na bydlení žalobce nesrozumitelné a tedy i nepřezkoumatelné, k čemuž nepochybně přispěla i nepřesná citace obsahu § 35 písm. a) zákona, dle něhož bylo rozhodováno o nároku na předmětnou dávku. Soud nepřehlédl ani další pochybení KÚ, který do odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.9.2011 mimo jiné uvedl, že současně provedl kontrolu výpočtu výše dávky doplatek na bydlení, avšak v rozhodnutí MěÚ ani ve správním spisu nebyl žádný výpočet obsažen a navíc nelze vůbec zjistit, na základě

jakých rozhodných skutečností KÚ dospěl k závěru o výši odůvodněných nákladů na bydlení žalobce 1.292,-Kč. Přesto, že odůvodnění rozhodnutí KÚ je podrobnější, k čemuž nepochybně vedla snaha napravit pochybení MěÚ, ale i tak je toto rozhodnutí z uvedených důvodů nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když uvedený skutkový stav nemá plně oporu ve správním spisu, což způsobuje vady řízení. Místo správného zrušení rozhodnutí MěÚ ze dne 2.9.2011 vydal KÚ rozhodnutí, jímž se pokusil napravit pochybení MěÚ, jehož rozhodnutí bylo zjevně nepřezkoumatelné neuvedením všech rozhodných skutečností a pro absenci podkladů pro jeho vydání, které musí být vždy založeny ve správním spisu (např. úřední záznam), ač se jedná i o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.

Rozhodnutí správních orgánů tudíž v této věci nejsou plně v souladu s § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, takže jsou fakticky nepřezkoumatelná, jak ostatně uvedl i žalobce, i když soud nepřezkoumatelnost shledal i z jiných důvodů. Je ale věcí žalobce, že při podání žádosti o dávku doplatek na bydlení nepředložil i rozpis služeb spojených s užíváním bytu a nákladů na energie (náklady na elektřinu, plyn, vodné a stočné, atd.), které jsou dle něho obsaženy v celkovém nájemném 3.800,-Kč měsíčně, protože by event. mohlo dojít i ke zvýšení částky odůvodněných nákladů na bydlení žalobce a tím i k jiným výsledům v příslušném výpočtu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2011 i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ ze dne 2.9.2011 a vypraveného téhož dne zrušil pro zjištěné vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.) bez jednání rozsudkem (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), protože rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku. Ostatní žalobní body žalobce nebyly shledány důvodnými, když nebyla shledána jeho diskriminace, nezákonnost v postupu rozhodujících správních orgánů ani jimi překročení zákonem stanovené meze a jejich zneužití či špatné poukazování na ustanovení zákona. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.

Příslušný správní orgán v této věci po zhodnocení rozhodných skutečností *vydá nové rozhodnutí*, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a samozřejmě i zákona o hmotné nouzi a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu s tím, že nejprve budou zjištěny a zajištěny všechny nezbytné podklady, z nichž bylo vycházeno, ač nejsou ve spisu založeny (např. *lze využít i skutečnosti známé z úřední činnosti, ale musí být ve správním spisu obsaženy*), pro vydání nového rozhodnutí.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodnuto proto bylo, jak uvedeno ve výroku II. rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 20. prosince 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně

K dotazu soudu pronajímatel předmětného bytového prostoru (pokoj č. 24 v domě Kostelní 17/14 v Aši) sdělil dne 27.10.2011, že náklady měsíčně za užívání činí: úhrada za vytápění a dodávku teplé vody - 1.150,-Kč, za odvádění odpadních vod kanalizací – 600,-Kč, za úklid společných prostor v domě – 100,-Kč, za užívání vybavení bytu a opravy – 200,-Kč a za nezbytnou spotřebu energií – 600,-Kč.